

KAM VODI SLOVENSKA POLITIKA V ZAMEJSTVU

Vse oblike javnega izpraševanja ljudske volje, od volitev (parlamentarnih v Italiji in Nemčiji) do referendumov (Katalonija, Brexit, Drugi tir ...) povzročajo pretrese in nemir širom po Evropi, saj se vse bolj uveljavljajo glasovi, ki so izraz prevladujočega nezadovoljstva in protesta proti politiki, ki ni znala ali mogla rešiti konkretnih problemov ljudi in še manj zadostiti njihovim upravičenim pričakovanjem. Preveč poceni je govoriti o zmagi slepega populizma, res pa je, da tradicionalne politične stranke skoraj povsod izgubljajo na konsenzu. Levica v Italiji je s svojim samomorilnim cepljenjem potegnila za sabo sredino in ustvarila prostor ideološko neopredeljenemu gibanju Petih zvezd, medtem ko postaja desnica vse bolj podrejena avtonomizmu Severne lige, vse skupaj v duhu demagoško zagnane evroskeptičnosti, kar povzroča skrbi tudi v Evropski zvezi. Tako sta žrtev ljudske volje postali na eni strani Renzijeva Demokratska stranka na drugi pa Berlusconijska Naprej Italija. Obe sta potihem računali na ugodnejši volilni izid, ki bi jima omogočil nekakšno veliko koalicijo, ta pa bi vodila izrazito kompromisno upravljanje države. Iz tega ne bo nič. Zrevolucionirana politika v Rimu je postavila vse na glavo in to seveda odseva po vsej državi in ima posledice tudi za našo manjšino.

Veseli smo, da je Tatjana Rojc uspelo priti v senat, vendar je vanj prišla skozi šivankino uho. Zaenkrat smo kriti, toda to ne pomeni, da lahko mirno čakamo na razvoj dogodkov. Mi smo od pamtiveka vezani na levo sredino, ker je levica zaradi svoje deklarirane internacionalnosti vedno spravila v eno izmed dveh vej parlamenta slovenskega zastopnika, ki ga je seveda sama izbirala. Niti ko je bila sama na vladi pa PD ni znala ali hotela sprejeti tak volilni zakon, ki bi zagotavljal slovensko prisotnost v rimskem parlamentu. Poleg tega pa že nekaj časa zaznavamo v manjšinski skupnosti vznemirljive pojave, ki pomenijo nevarno odstopanje od dosežane prakse. Do nedavnega je veljalo, da se je slovenska komponenta Demokratske stranke ob upravnih volitvah (tako deželnih kot občinskih) vendarle dogovorila s Slovensko skupnostjo za sodelovanje, ki je zagotavljalo, da so – ob samozadostnem nastopanju skrajne levice – slovenski volivci lahko izbirali med več kandidati, vendar v okviru iste koalicije, zdaj pa najdemo slovenske kandidate na najrazličnejših listah, tudi na takih, ki izključujejo sodelovanje in nimajo pozitivnega odnosa do manjšinskega vprašanja. Tu ne gre za zagotovljeno izvolitev slovenskega kandidata, zdaj se že igramo z izvolitvijo kakršnegakoli kandidata, kot bi bili tako močni, da bi se lahko naravno delili na vse manjše komponente.

Od Južnotirolcev se očitno nismo nič naučili. Zdi se, da je potihem prevladalo nekdanje zloglasno prišepetavanje slovenske partije o vključevanju v italijanske stranke, ker je slovenska zbirna stranka bila preveč demokratično usmerjena. Naše javno mnenje ob tem molči, kot molčijo mediji in celo krovni organizaciji, ki ne tako potihem potrjujeta enakovrednost vseh kandidatov. Ali smo se že sprijaznili z usodno obrobnostjo?

Vladimir Kos

Ob Tebi vigred v meni žubori

*S to harfo mojo, ki jo svit obseva,
Ti hočem peti, Ki se vrnil si
iz groba, tretjega v obljudi dneva –
in s pesmijo poljubim ran sledi.*

*In nič me sram ni bisera na prsih,
v njegovem lesku vera se iskri.
Čprav so še zaspani ločja trsi,
ob Tebi vigred v meni žubori.*

*Za nas in zame dal si se ubiti.
Za nas in zame si iz groba vstal.
Zdaj vsak na svoj način Te sme ljubiti:
prostost si sveto nam z Vstajenjem dal!*